

PRIMAŠKOLÁK

Súkromná základná škola
Nám. slobody 100, Sabinov
02. - 03. 2012
www.primaskola.sk

Bojovali sme ... alebo aj nie

Na tohtoročnú Veľkú noc sme sa pripravovali opäť aj plnením spoločných predsavzatí. Pôst je obdobím, keď každý chce „zabojovať“ za šírenie dobra. Nie však tým, že obviňuje, trestá iných alebo s nimi bojuje päťami. Tento boj sa dá vyhrať len tak, že každý vybojuje svoj boj o víťazstvo dobra vo svojom vlastnom srdci. Záleží naozaj na každom z nás. Vládne v našich srdciach Božie kráľovstvo aspoň o čosi viac než pred začatím nášho spoločného boja? Komu z nás sa darilo, kto utrpel prehry a kto to vzdal? A kto ani nezačal bojovať? Všetci sme sa vzájomne obdarovali dobrom alebo sme pridali zlo do toho nášho malého-veľkého sveta. Kde je Božie kráľovstvo? V srdciach tých, ktorí sa rozhodli aj počas tohtoročného pôstu vybojovať spolu s Pánom Ježišom boj nad hriechom a zlom. Vďaka patrí Vám všetkým, s ktorými prichádza každé ráno do našej školičky Božie kráľovstvo a ktorí ste v boji o dobro preukázali odvahu, statočnosť a vytrvalosť. ☺

Hľadáte Ježiša Nazaretského, ktorý bol ukrižovaný.
Vstal z mŕtvych.

Mk 16:6

Súkromná základná škola Sabinov praje požehnané sviatky.

Akcie

Vynášanie Moreny

S príchodom jari a teplých slnečných lúčov nastupuje radostnejšie obdobie, ktoré je vyjadrené v mnohých detských piesňach, hrách, riekankách a zvykoch.

Najcharakteristickejším zvykom jari je vynášanie Moreny. Tento rok sme spolu s deťmi z MŠ Švermovej, MŠ 17. novembra a MŠ 9. mája pred Smrtnou nedeľou 21.3.2012 išli Morenu hodiť do vody. Morenu vyrobili žiaci v ŠKD. Cestou k Toryse sme spievali detské ľudové piesne. Na moste sme Morenu zapálili a hodili do vody. Aj takouto formou sa snažíme, aby ani naši najmenší nezabudli na ľudové zvyky a tradície.

Deň učiteľov

28. 3 sme mali nových učiteľov - šiestakov. Celý deň sa niesol v ich rézii. Vyskúšali si, aké je to byť učiteľom a v každej triede odučili prvú hodinu. Pripravili písomku pre učiteľov a veru ľahká nebola. Počas prestávok zastúpili dozor a zorganizovali "d'akovačky" v školskom rozhlase. Pripravili aj malé pohostenie a pamiatkové fotografie.

Tatry

"Lyžiarsky kurz? Hmhm, no neviem, čo mám povedať. Bola som v najlepšej skupinke s inštruktorom Oliverom. A neviem, mne sa tam páčilo. V pondelok, keď sme došli na miesto, spadla mi sánka, lebo neznám lanovky a bojím sa takýchto vecí. Ale po čase som si zvykla a tešila som sa každý deň. Len sa mi ráno nechcelo vstávať. Ale som šťastná, že som to prežila a že sa tam nikomu nič nestalo. No a v piatok, keď bola tá víchrica, to bol asi najhorší čas v mojom živote, veľmi som sa bála... Ostali sme visieť vo vzduchu. No teraz sa nad tým smejem :D. Bol to požehnaný čas.

Drienica

Na lyžiarskom bolo dobre. Naučili sme sa lyžovať, brzdiť bokom, ísť na vleku. Hoci sme spadli z vleku, bolo tam super.

V 3. skupinke sme sa učili carvingový oblúk.

Terka Baňasová, Martin Baňas - Najkrajšia veľkonočná kraslica
Dávid Burgr, Timea Tálová - 1. miesto - Slávik 2012, školské kolo
Tamarka Karařfová - 4. miesto - výtvarná súťaž Kváder je pekný
Zuzana Hajduková - 2. miesto v okresnom kole olympiády v NJ
Lenka Sirotnáková - 2. miesto v okresnom kole olympiády v AJ
Zuzana Hajduková, Tadeáš Šulík, Patrícia Turáková, Lenka Sirotnáková -
3. miesto v okresnom kole biblickej olympiády
Nikola Urdžíková - 2. miesto v prednese poézie v okresnom kole súťaže

Hviezdoslavov Kubín

Štefan Talarovič - 2. miesto v okresnom kole geografickej olympiády

Joachim Šulík - 2. miesto v okresnom kole Pytagoriády

Marián Dudič, Alexandra Dugasová, Martina Belišová, Marcel Baňas - 4. miesto v celoslovenskej súťaži RoboCup

Naša tvorba

Môj deň s Karolínou Lenka Sirotnáková

„Zajtra príde na návštevu tvoja sesternica Karolínka..." „Uhm," prikývol som a ďalej počúval hudbu. Vôbec som netušil, čo mi mama hovorila (mám slúchadlá a nemám čas ju počúvať), určite niečo typu choď si upratať izbu, zober tie ponožky... Možno sa jej na to spýtam jej neskôr.

Ráno...Tresol som po budíku, aby už stíchol. No nič, zvonenie neprestávalo. Po chvíli mi došlo, že to zvonía vchodové dvere. Počul som kroky a potom hlasy: „Á, vitajte! Ty si ale vyrástla!" „Nechám Karolínu tu a ja idem. Už totiž meškám do práce." „Dobre, ahoj!" „Ahoj, mami!" „Ahoj, zlatko!" To už som nevydržal, vstal som z postele a išiel som sa pozrieť, kto prišiel. Keď som prišiel na chodbu, skoro som odpadol. „Ooona, čo tu robíš?" „Ved' včera som ti hovorila, že sem príde Karolínka, lebo jej mama je v práci a babka, ktorá na ňu obvykle dáva pozor, išla k doktorovi. Nepamätáš sa?" „Aaano, pamätám," vyjachtal som. Aha, tak to mi včera mama vravela! Mal by som ju viac počúvať. „Ahoj, Martinko!" povedala Karolínka a rozbehla sa ku mne, aby ma objala. „Ahoj, Karolína." Karolína vyzerala presne ako pred dvoma rokmi, keď som ju videl naposledy. Mala kučeravé blond vlasy, veľké zelené oči, drobnučký nos a pery, rozdiel bol iba v tom, že bola vyššia. „Pozri, pozri sa," ťahala ma za ruku a pritom sa usmievala, „pozri na moju priateľku." Pritiahla ma k zrkadlu a ukazovala na svoj odraz. „Pozri, aká je moja kamarátka úžasná, robí presne to, čo ja a keď jej zakývam, zakýva mi aj ona, aha," zakývala rúčkou a jej odraz urobil to isté. „A aká je krásna, dúfam, že aj ja som taká krásna ako ona. Som pekná, že?" Pozerala na mňa s otázkou v očiach. „Počúvaj ma, v zrkadle nie je žiadna tvoja kamarátka, ale ty, je to tvoj odraz." „Ale je!" tvrdohlavo sa držala svojho. „Ved' je jasné, že to nie som ja, ved' ja ani neviem, ako vyzerám a nie je možné, aby som videla samu seba, ved' ja som predsa tu!" Prevrátil som oči a išiel s Karolínou do obývačky. „Vieš, včera mi mamka hovorila, že jej naozaj hrám na nervy. Nechápa som to. Nevieš, ako sa naozaj hrá na nervy?" „Skús sa chvíľu počúvať, čo hovoríš a prídeš na to." Zamračila sa na mňa, ale veľmi dlho jej to nevydržalo, lebo o 5 sekúnd sa zase usmievala. Zapol som televízor. Išiel nejaký dokumentárny film o mamutoch. Chvíľu som pozeral spoločne s Karolínou. Keď išla obzvlášť zaujímavá časť, prerušila nás mama. „Martin, musím už ísť do práce, obed máte na sporáku." „Dobre, čau, mami!" „Majte sa!" povedala mama a zavrela za sebou vchodové dvere. „Teta odišla?" „Uhm." Prisadol som si ku Karolíne. „Hm," ozvala sa Karolína po chvíli, „takéto zvieratá som ešte nevidela." „Lebo už vyhynuli." „A prečo vyhynuli?" „Lebo bola zima a nemali čo jesť." „Ahá," povedala a narovnala sa na sedačke. „Podľa mňa to bolo inak: Mamuty žili v skupinkách ako každá rodina. Potravu mali dosť, lebo jeden z mamutov chodil každý deň do mamutieho obchodu, kde sa platilo kameňmi. Každý večer sa prechádzali okolo veľkého zamrznutého jazera, kde občas, keď sa nudili, lovili ryby. Prechádzali sa tam preto, aby podupali tú kopu snehu, ktorá počas dňa napadala, aby na druhý deň nemali snehu až po hlavu. V jeden krásny deň, keď svietilo slnko, k mamutom prišli ľudia a začali ich loviť. Mamuty sa báli o svoje rodiny, a preto odišli preč." „A kam teda išli?" spýtal som sa Karolíny a žasol som nad jej fantáziou.

„To je predsa jasné, určite odišli na inú planétu." „A ako preleteli?" „To ja neviem," zašepkala tajomne.

Raz malá Anička

do školičky beží,
a tu pred ňou palička
na zemi si leží.

Na paličke húsenica.
„To je krásna prepelica!“
v hlavičke si predstavuje
a aj si to zapisuje.

Anička si d'alej beží
a zrazu na zemi leží,
to sa potkla na kameni,
keď jej motýl sedel na rameni.

O chvíľu už prezuje sa, pozerá sa,
ako to tu v škole má sa,
keď na ňu z chodby milej školičky
vystrekujú nošteky mačičky.

Hned' si ich zapisuje
do ďalšieho príbehu,
ony sa ale dajú
do veľkého behu.

Dokončila posledný príbeh,
za hodinu zazvonilo,
písala v ňom o rybe,
samo ju to prekvapilo.

Na hodine pracovali,
rozprávočku napísali,
no Anička nelenila,
celú knižku vytvorila.

Neviem, ako sa to presne povie, nejaké ťažké slovo na f.“ „Á, ty myslíš filozof!“ „Áno, áno, filozof,“ radovala sa, že prišla na to slovo. Ja som len krútil hlavou. „Pozri, zapadá slnko,“ ozvala sa po chvíli Karolína a ukazovala na okno. „Jéj, aké je pekné, farebné, pod'me na záhradu.“ Ťahala ma za ruku. „No dobre, ale doupratuješ to neskôr!“ „Sľubujem, ale pod'me už.“ „Uáu, to sú krásne farby!“ tešila sa Karolína, keď sme boli na záhrade, točila sa v kruhu a tancovala nezmyselné tančeky. „Ty si ešte nikdy nevidela západ slnka?“ „Videla, ale ešte nikdy som ho nevidela zo záhrady, vždy som sa len pozerala z okna z bytovky.“ „Rodičia ťa nikdy nevzali na prechádzku pri západe slnka?“ „Nie, hovoria, že nech sa radšej idem zahrať s bábikami, nech ich nevyrušujem.“ „Aha, tak to je mi ľúto.“ „Ja ich chápem, celý deň pracujú, tak je jasné, že potom nemajú na mňa čas.“ Bolo mi jej ľúto, aj keď som chalan, ved' nie som predsa z kameňa. „Vieš si predstaviť, žeby sme žili v bezfarebnom svete?“ spýtala sa Karolína, keď sme ležali na tráve a pozorovali oblohu. „Život bez farieb? Ale, aj keby bol život bez farieb, iba taký bielo-čierny, ved' aj to sú farby, takže život by aj tak nebol bezfarebný.“ „Ahá, to mi nenapadlo, ale ja som myslela skôr taký priesvitný svet, kde by bolo vidieť iba obrysy ľudí, vecí a zvierat.“ „To by bol určite veľmi smutný a nezaujímavý svet.“ „Hihi, dobre, že žijeme vo farebnom svete.“ Radovala sa. „Ty si myslíš, že existuje viac svetov?“ „Ty nie?“ „Ved' sa pozri na tu kopu hviezd na oblohe.“ Medzitým už totiž zapadlo slnko a na oblohe sa zjavili hviezdy. „Vidíš ich?“ „Vidím.“ „Na každej jednej z nich bývajú ľudia alebo nejaké príšery.“ „Ako to vieš?“ „Nevidíš, ako svietia hviezdy? To si tí ľudia na každej hviezde zasvietia lampy alebo sviečky, lebo u nich je tiež tma, tak ako u nás.“ „Keď si taká múdra, tak sa ťa spýtam niekolkotázok, súhlasíš?“ „Dobre.“ „Prvá otázka: Prečo vzduch nemá farbu?“ „Lebo by sme nevideli pred seba, ani kam ideme, ani nič, iba vzduch, lebo ten je všade okolo nás,“ vysypala zo seba Karolína, ako by sa to naučila naspamäť. „Druhá otázka: Koľko hviezd je na oblohe?“ „Veľa.“ „Tretia otázka: Koľko je veľa?“ „Veľa je toľko, že už ti stačí.“ „Vysvetli mi to, nejak mi to teraz nemyslelo.“ „Napríklad: na obede ti mama dala päť buchiet a ty zješ tri a už máš dost' a dve ti ešte zostanú, to znamená, že ich je veľa.“ „Ty máš asi odpoveď na všetko!“ „Uhm.“ prikývla.

Zrazu sme začuli, ako prišlo auto a o chvíľku na to hlasy. „Á, tu ste,“ povedala moja mama a Karolíni tiež. Vidno, že sú sestry, pomyslel som si. „Ako bolo?“ spýtala sa nás moja mama. „Výborne, výborne,“ skákala Karolína na mieste. „Dalo sa,“ povedal som. „Som rada, že si sa o ňu postaral,“ povedala teta. „Čo tu všetci stojíme, pod'me radšej dnu,“ pozvala nás všetkých moja mama. „Si veľmi milá, ale ja už musím ísť domov.“ „To je škoda, tak niekedy nabudúce.“ „Nabudúce,“ zopakovala teta a nasadla do auta. „Počkaj, mami,“ povedala Karolína, rozbehla sa ku mne a vtisla mi veľkú pusu na líce. „Ahoj, Martinko!“ „Ahoj, Karolíni,“ povedal som jej a pustil som ju, aby už mohli ísť domov. Ešte som jej poslednýkrát zamával, kým ich auto nezmizlo v diaľke. Nakoniec to nebol až taký zlý deň, čo myslíte?